

Zlo na hřbitově

RomiK, Miška, Gladius

Jak to všechno začalo...

Další zablžená hospoda a další zavšivený den. Sešlo se nás tu poměrně málo; Korinn zmizel spolu s Lili s výmluvou „Pozítí jsmo zpátky“, Feldor se někam ztratil bez výmluvy a Roderik odešel nadobro s radou, abychom ho následovali.

Vstala jsem poměrně pozdě, nu co, přeci se nebudu nikam hnát. Už od stolu jsem ale slyšela, že moji milí trpaslíci už hnali. A přehnali. S pitím.

„A víte proč mi říkají Železná držka?“

Ach Silvane. Boris. A lehce připitý.

„To když jsem byl v Luskanu, tak mě tam chytli takoví chlapíci a prý ať jim dám svoje peníze. Tak jsem řekl, že nedám, protože přece nikomu nic nedlužím. *Nikomu* nic nedlužím,“ dodal pak silným hlasem a ukázal na Aldrika, který se nadechoval, „a ten jeden vzal můj tesák, tenhle ten,“ vytáhl diskutovanou zbraň, „a vrazil mi ho do huby. Prý dáš? A já, že nedám. Tak on začal řezat a udělal mi tuhletu jizvu. A já jsem se naštvál, chytil jsem tu čepel zubama a zlomil jsem jí. On se lekl, uskočil a já jsem mu plivl ty střepey do xichtu. Oni se pak rozutekli a já jsem si z těch střepeů nechal udělat tyhle ty zuby.“

„To ti nevěřím,“ usmála jsem se a posadila se ke stolu, zatímco hostinský mi přinesl obratně pivo.

Trpaslík na mně hodil pohled tak vilný, až mě zazáblo někdo hluboko ve vzpomínkách. „Ale no tak, elfko, dej si říct,“ naklonil hlavu ke straně.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a napila se zhluboka piva.

„Kdybys to viděla v Luskanu, změnila bys názor,“ ozval se pro změnu Aldrik a usmíval se stejně jako Boris.

Proboha, ne, žádného trpaslíka jako tenkrát.

„Však ona tamta elfka si taky dala říct,“ zabručel Boris pod vousy, „je se to jmenovala? A-adrian? Ne to ne... nevím, ale byla dobrá. Hezké vzpomínky jsou na ni, Mialec.“

„Nevěřím ti, elfové jsou hrdý národ,“ řekla jsem, ale ta vzpomínka z Veltalaru mě ošklivě píchla ve svědomí. Hrdý národ možná, ale tehdy mi to také bylo jedno.

„Však to ona byla také hrdá, to se nevyklučuje,“ ušklíbl se Boris, „proč myslíš, že by to nešlo, hm?“

„Jsi starší a ošklivější a menší než já.“ Mlč, mlč už proboha, už se neptej, už mlč, musím se přeci červenat jako zralá jablka. Veltalar, pět let zpátky... zatracení trpaslíci, zatracení trpaslíci!

Zachmuřeně jsem se podívala do svého korbele, který jsem už skoro vyprázdnila. A zatracené pivo, pomyslela jsem si, kdyby tehdy nebylo toho piva, tak jsem s ním nešla. Piva a také toho, co se stalo bratříčkovi...

Najednou nás ovanul chlad a zvenku se ozvalo hřmění.

Všichni od stolu jsme se otočili a spatřili jsme tak mohutnou postavu poutníka, který vstoupil do hospody. Třebaže místnost byla takřka prázdná, zamířil k našemu stolu.

„Máte volno u stolu?“ zeptal se a shodil mokrou kápi z hlavy.

„Jistě,“ kývli jsme a on se posadil.

„Jmenuji se Folkguard,“ řekl a potřásl si s námi medvědí prackou, zatímco jsme se mu všichni představili. Pak nám objednal pivo.

„Co tě přivádí do Baldurovy brány?“ zeptal se Tavi, do té doby nemluvný.

„Hledám jednu hobitku, Lilian,“ zavrčel a podle toho, jak mluvil, to asi nebylo nic příjemného, co by jí chtěl.

Hovor pokračoval poměrně příjemně a bez Folkguard byl poměrně příjemný společník.

„Prý tady nějaký drakoniánec zavraždil člověka?“ zeptal se pak.

Aldrikovi zaskočilo pivo. Tavi se zadíval výmluvně do stopu. Já jsem zabodla zrak do desky stolu, která mi najednou přišla neuvěřitelně zajímavá.

„Ano, slyšeli jsme,“ kývl Boris klidně, až mne udivilo, s jakým klidem.

„Je naší povinností ho najít a předat zákonu!“ udeřil Falguard pěstí do stolu, až se korbely zachvěly.

„Nebud' prchlivý a radši mi dojde pro pivo,“ řekl Aldrik a podal mu prázdný korbel, který s hlasitým říhnutím vyprázdnil.

„Na,“ podala jsem mu můj korbel a hodila jsem mu zlatáák, „přines nám prosím ještě jednu rundu.“

„To stačilo říct, že chcete mluvit o samotě,“ mrkl na nás a zvedl se.

„Co budeme dělat s Korinnem?“ zeptala se jsem se, když zmizel z doslechu.

„Zatím se osvědčil,“ řekl Boris, „nechal bych to, až přijdou s Lili a až přijdou i ostatní.“

„Hleďme, Markus!“ ukázal Tavi na přicházejícího plavovlasého muže. Marcus se zachmuřeně s rukama v kapsách posadil k nám, ale jako tradičně nemluvil; nikdo ho proto nenutil.

„Hej, vy znáte támhletoho člověka?“ ozval se najednou ženský hlas. Všichni jsme pohlédli ke stolu; byla tam drobná hobitka, která se na nás lišáčky dívala.

„Kdo to chce vědět?“ zeptala jsem se ostře, protože jsem si pamatovala, co říkal Folkguard.

„Jmenuji se Lilian a zaplatím vám tisíc zlatých, když toho člověka, co stojí támhle u výčepu, zabijete.“

„Tisíc zlatých?!“ ozvali se trpaslíci.

„Plácnete si?“ zeptala se hobitka.

„Falguarde!“ zavolala jsem zvučně k výčepu. Hobitka zmizela.

Falguard došel k našemu stolu a rozložil po něm pivo. „Hm?“ kývl na mě.

„Sháněl tě tady někdo známý,“ řekla jsem. „Au,“ sykla jsem vzápětí, když mě vedle sedící Boris s Aldrikem oba kopli do holeně okovanou botou.

„Cože?“ vyskočil Falguard a udeřil pěstí do stolu, „ta mrcha tu byla?!“

Hospoda ztichla.

„Ale ne, to ona si jen tak vymýšlí,“ řekl Boris.

Proč lžeš, Borisi?“ zeptala jsem se a uhnula jsem nohou. Pozdě, okovaná bota mne kopla s ještě větší razancí.

„Ona tu byla?!“ zařval Falguard a nadzvedl stůl. Aldrik s hbitostí, kterou bych u něj nečekala, čapl své pivo a hlasitě z něho usrkl, až mu kapky stekly do vousů.

„Tak co, viděl jsi něco zajímavého?“ zvedla jsem obočí, když Falguard postavil stůl zpátky.

„Tvoje nohy,“ odpověděl.

„Okouzlující,“ kývla jsem a raději jsem se ani nedívala, jak se na tohle zašklebil Boris.

„Tak byla tady?“ zařval znovu.

„Víš nevím, jestli to byla hobitka, bylo to malé a stejně tak dobře to mohl trpaslík,“ zabodla jsem pohled do něčeho blábolícího Borise.

„No tak, sedni si, uklidni se, nikdo tu nebyl,“ řekl Tavi a v jeho očích zaplálo zlé světylko.

„Ty lžeš!“ zaburácel Falguard a zabodl do mě prst.

„Ano, lžu ti, Falguarde,“ přikývla jsem klidně. „Tak se teď posad' a poslouchej.“
Kupodivu to neudělal. Dál pořvával na celou hospodu, dokud nepřišel hostinský, aby ho tiše uklidnil.

„Byla tady a přislíbila tisíc zlatých za tvou hlavu,“ řekl pak Marcus.

Falguard se ještě chvíli dohadoval, ale hádka utichla ve chvíli, kdy se zvenčí ozvalo hlasité zadunění hromu a dveřmi vstoupil jakýsi muž v plášti, který zamířil opět k našemu stolu.

„Milí pánové a dámo,“ řekl, aniž by na mě pohlédl, „mé jméno je Mačej a jsem knězem Moradina.“

„Stvořitele,“ zaslechla jsem šepot obou trpaslíků.

„Přišel jsem vám nabídnout práci. Na hřbitově mizí děti.“

„To jsme slyšeli,“ kývl Tavi.

„Bojíme se, že jde o nějaké nekalé praktiky, něco, co se usadilo na hřbitově a děti pojídá. Co říkáte, podíváte se tomu na zoubek?“

Podívali jsme se jeden na druhého a zaujalo mne, že v trpasličích očích nebyla ani špetka zlata. Co se tu děje, trpaslík netouží po zlatu?!

„Kolik byste si za takovou práci představovali. Je to hodně nebezpečné,“ pokračoval Moradinův kněz.

„Dvacet zlatých?“ přejela jsem dlaní po hraně stolu.

„Pro každého. Jako zálohu,“ kývl Mačej, „a pětadesát potom. Udělejte to co nejdříve a přijďte pak za mnou do mého chrámu.“

Podívali jsme se jeden na druhého, ale proč ne, když peníze nabízí...

Vyskládal před každého z nás hromádku zlatých mincí a pak s přáním štěstí odešel. Co mne zaujalo, byl Boris, který se nesápal po penězích jako obvykle, ale namísto toho, je nechal ležet před sebou.

„Borisi?“ zeptala jsem se.

„Co?“

„Ty peníze...?“

„Jo, vidíš,“ shrábl je k sobě, ale nijak zvlášť radostně.

„Borisi, nejsi nemocný?“

„Proč?“

„Že se nevrháš po těch penězích?“

„Buď ráda, že se nevrhá po tobě,“ utřel mě Aldrik, na což jsem raději už nic neřekla.

„Amerasi, bratříčku, volá tě Mialee, tvá sestra. Porad', pomoz mi najít cestu k nebezpečí, které dětem hrozí.“

Hřbitov byl rozsáhlý a ohavně tmavý a trpasličí hrobník nebyl o nic přívětivější, než ty černé náhrobky bez květů. Třebaže jsem chodila po hřbitově celý den, viděla jsem toho hodně, od Marcuse, který chodil kolem hrobů a pokládal na ně květiny, až k Aldrikovi, který čenichal kolem jakési hrobky a pak ji vypáčil, nicméně amulet zklamal. Nic jsem nespátřila, ba naopak. Měla pocit prázdnoty.

Vypravila jsem se zpátky do hostince.

„Zdravíčko,“ spatřila jsem rázujícího Borise, který měl přes rameno svoje kladivo a pískal si.

Zavrtěla jsem hlavou. Jen nerozumím tomu, proč všechny děti, které jsem cestou pak viděla, ode mě utíkaly a křičely: „Kamarád Harpagona!“

Noční přepadení Falguarda

Přemýšlel jsem. Je to divné, ale občas to dělám i já, barbar ze severu. Celý dnešní den byl zajímavý, říká se tomu povinnost cti, víry a krve. Falguard potřásl hlavou aby vyhnal zbytečné myšlenky z hlavy a raději uchopil topůrko sekery.

„Marcusy, nechceš se jít projít?“ houkl na svého nového přítele severan.

„S tebou Falguarde? A kam?“ udiveně se zeptal bledý mladík.

„Půjdem něco zkusit, nemusíš se bát. Ale jestli nechceš jít, klidně vyrazím sám. Já se tmy a hřbitova společně nebojím.“ Zasmál se Falguard.

„Nebojím se. Jdu s tebou. To bude zajímavější než tady sedět a chlastat do rána.“

Dvě postavy vyšli z hostince a zamířili si to ke hřbitovu. Prošli brankou a rázovali si to rovnou ke kryptě v které tušili neznámé dřímající zlo. Krypta patřila dávno mrtvému čaroději o kterém se psalo v starých knihách. Tavi nějaké takové informace našel. Čaroděj to ale nebyl příliš dobrý. Je až s podivem, že byl pohřben na městském hřbitově. Okolo hrobky bylo vše tak, jak to zanechali odpoledne, když prohledávali celý hřbitov. Falguard se pousmál, pevně uchopil sekeru a vykročil před vchod do krypty.

Vysoký barbar vstoupil do stínu hrobky, pár kroků a mohl by vstoupit do chodbičky vedoucí k rakvi s čarodějem, pokud tam vskutku byla. Falguard se nadechl a spustil jeden z mnoha bojových pokřiků svého kmene. Ryk hrozivý, že i mrtvé musel probudit a vyděsit. Alespoň některé. Falguard ustoupil od vchodu do krypty, usmál se na Marcuse a chtěl něco říct, když to přišlo jako blesk z čistého nebe.

Jako odpověď na barbarův bojový křik se ozval podobný, ale mnohem děsivější výkřik z hrobky. Falguard ztuhl a nemohl se ani pohnout, dokonce ani úsměv mu nezmizel z tváře. Dokonce i ruce třímající *Slovena koven* mu ztuhly. Jeho statečný, velmi bledý mladík Marcus zareagoval okamžitě – rozběhl se k barbarovi, chytil jej a snažil se ho odtáhnout co nejdál od krypty.

Pozdě si Marcus všiml, že Falguard neztuhl strachy ale vlivem mocné magie. Z krypty vylétlo několik malých černých paprsků, vytvořovali se do podoby netopýrů a snažili se znehybnit i jeho. Marcus zavřel oči, modlil se ke své bohyni a stále se snažil barbara odtáhnout co nejdále od nebezpečí. Ani moc jeho paní jen nemohlo ochránit před tím, co vylezlo z krypty. Dlouhé pařátovité ruce, rozčepýřené až nechutně bílé vlasy na seschlé hlavě a celkově pokřivená postava – stryga. Další netopýří paprsek a ztuhl i Marcus. Nestvůra se blížila a svými pařáty trhala drny trávy.

Ani jeden z dobrodruhů se nemohl hýbat, ale oběma bylo jasné v jaké jsou bryndě. Tohle nebyla ani zombie, ani kostlivec.ale krvelačná a hladová masožravá stryga. Marcus se probral, začal táhnout barbara, který byl ale příliš těžký s stryga již byla tak blízko...Marcus věděl, že bojovat nemá smysl a pomalu zjišťoval, že ani nemá dost sil aby odtáhl barbara do bezpečí. Co dělat?

Stryga se zastavila, napřáhla ruce, postavila se na zadní a chystala se odrazit ke smrtícímu skoku. Ale v tu napjatou chvíli se Falguard dokázal po dlouhé době opět pohnout. Oba dva se dali na rychlí úprk. Podobně rychle neutíkali ani trpaslíci pod ranami seker horalů a orků v jedné z pohraničních pútek. Stryze zbyly jen oči pro pláč, tak alespoň vzteky řvala jako pominutá. Ale to naše hrdiny nezastavilo, spíše je to donutilo k rychlejšímu běhu do bezpečí putyky.

Jako první do pokoje v hostinci vběhl Falguard, sesul se na židli a obsadil tak poslední volné místo. Nebohý Marcus musel padnout na zem. Oba sotva popadali dech, když se jich udivená Mialee zeptala: „Copak se vám stalo, pánové?“

Falguard ukázal na Marcuse a sýpavě prohlásil: „Je to na tobě Marcusy.“

Marcus se pokusil o úsměv a začal: „Na hřbitově je stryga...“

Stryga musí zemřít...znovu

Hned druhý den ráno se celá skupina vypravila na hřbitov. Po chvilkovém dohadování se rozhodli sestoupit dolů do hrobky a vyrazili. Studené schody zakončené průrvou v podlaze...

Průrva nebyla velká a zdálo se, že nebude potížit ji přeskochit. Po Marcusovi a Aldrikovi se rozběhl Falguard. A zahučel dolů jako spadlá švestka. „Nechceš pomoci, elfko?“ zašklebil se vedle mě Boris.

Pche, tohle přeci zvládnou sama, nějaký trpasličí mrňavec se mi nebude posmívat. Ve jménu Silvana a bratříčka Amerase...

„Za Silvaniaaaa- ááááááááá!“

Ozvěna se nesla ještě chvíli, než dozněl tupý úder a zařvání: „Jau!“ od Falguarda, na kterého jsem spadla zadkem jako pytel brambor.

„Dělová koulééé!“ ozvalo se nad námi a mrňavý trpaslík přeletěl průrvu. No to si ze mě dělá srandu, mizera zavšivený!

Za chvíli nám hodil dolů lano, zatímco jsem si vztekle podupávala nohou. Ta ostuda. Ta pohana! Vysmál se mi do očí trpaslík! Trpaslík!!

„Tak co, kdo dáte víc?“ ozvalo se shora a lano se zastavilo dva metry nad námi.

„Neser mě, Borisi, a koukej to lano spustit dolů!“ zařvala jsem nasupeně. O to více mě rozladilo, když jsem se zhoupla na laně a znovu jsem spadla.

Falguard mi vzal výbavu a nakonec jsem se potupená vyškrábala nahoru, kde čekal šklebící se Boris.

„Tak co, elfko, už si dáš říct?“ ukázal železné zuby.

„Na,“ podala jsem mu zlaták a vyrazila jsem dopředu, „a už o tom nikdy, nikdy nebudeme mluvit.“

Všimla jsem si dvou zombií přede mnou. Ne, nebyl to hezký pohled, hnijící maso se odlupovalo z bezkrevných tváří a polokostnaté prasky svíraly meče.

Neviděla jsem, co dělají ostatní, jen jsem zaslechla výkřik odkudsi z míst, kde stál Tavi Shai a pak zařvání, které určitě nešlo z eladrinových úst. Pootočila jsem hlavu a to byla první chyba. Zombie byla rychlejší, než bych čekala; muž se prosmýkl kolem sochy a rána jeho meče mne zasáhla našikmo přes břicho, až jsem uviděla, jak se za jeho zbraní táhne rudá stuha krve. Uskočila jsem a překulila se přes koleno. Pomalu, příliš pomalu. Druhá rána mi šla do obličeje, záštita mne udeřila do nosu. Pekelně to bolelo, až jsem v tu chvíli proklela jeho zbrojře až do desátého kolena.

Panchart jeden rychlý, na to, že už asi tak dva roky polyká hlínu, je neskutečně čilý.

Řev se ozval znovu, tentokrát jsem si byla jistá i bez toho, abych se dívala. Zombií troll.

Tavi zaječel a pak jeho křik utichl v jednom hnusném křupnutí. Nedomyšlela jsem si, co se stalo s eladrinem, raději ne. Teď mám jiné starosti.

Opřela jsem se jednou rukou a sochu a dotkla jsem se pálicí rány na břicho. Krev tekla, ale jen lehce, naštěstí čepel zasáhla jen kůži a ne vnitřnosti, to už bych se svíjela v agónii se střevy kolem místnosti.

„No tak, elfko, zvedej se na nohy!“ zakřičel na mne Boris odkudsi z dálky.

Zombie popošla blíže, ale tentokrát jsem už byla připravená. „Ty hajzle, já ti zazpívám,“ zařvala jsem a skočila jsem k němu. Šavle mu odťala šlachy od zápěstí a meč následoval jako paže pomsty.

„Zpívání v dešti...“

Naostřená čepel ťala odspodu širokým obloukem a zarazila se hluboko do tlející hrudi, tam, kde kdysi snad bilo srdce.

„... krve!“

Jeho tesák mi zasvištěl nad hlavou a v tu chvíli jsem se začala smát. *Ano, tanec se smrtí. Naučím tě kroky. Napřed do strany...*

Naznačený pohyb do strany ho zmátl, jeho výpad byl rychlý, ale ne dost rychlý.

... a pak se otoč a uslyšíš jak zvoní čepel meče, o kterou se otírají tvé vlasy, uslyšíš dech, rytmus vlastního srdce, který ti bubnuje do tance...

Pirueta, sklonila jsem se a scimitar se zakousl do břicha, lační pít krev nepřítele. Hlouběji a hlouběji do masa, roztíná žlutou kůži a tam, kudy čepel prošla se pne rozšklebená černá hlubina, ze které se vyvalí vodopád krve. Stríkla mi na tvář, ale já se směju, směju se...

... teď se zhoupni na špičkách a lehce, ladně zvedni nohu...

Špička nohy vystřelila do vzduchu. Silný kopanec do hrudi ho povalil na zem. Zvedl ruce, prosí o slitování, ale tady žádné není. Žádná lítost. Pozvedla jsem ruku s mečem.

Jsem ten, kdo obviňuje.

Jsem ten, kdo soudí.

Jsem ten, kdo trestá.

Seznam se se mnou.

Jsem tvá smrt.

Meč roztal hrdlo a polkl poslední krůpěje rudé živé vody.

Druhá bestie stála o kus dál a já uviděl, jak se Aldrik rozmáchl kladivem. Silná rána minula, jen udeřila zombii do ruky. Pozvednu meč. A skočím kupředu.

... černé roucho smrti, otírá se ti o paty, cítíš tu vůni, slabý pach, jak houstne kolem tebe, pařáty z tmy, co se napřahují, aby tě sevřely...

Scimitar se zakousl do ramene, čepel sekyry druhého nepřítele mi ovanula tvář slabým větrem, kovovou vůní.

... a vidíš, jak tančí s tebou, černá a nádherná, mámivá, tak oslnivá, když nabízí svou náruč, tak laskavá a milosrdná...

Aldrik se postavil za záda zombie a kladivo ji udeřilo do páteře, až se prohnula jako natažený luk. Ruka s její sekyrou se stavila v půli rány. A elfka, elfka se rozpřáhne, šílené zelené oči rudnou. Meč otvírá hrud', lámou se žebra, kosti praskají...

... slyšíš ji, její hlas ze stenů umírajících, z pláče jejich pozůstalých, žal žen a bolest mužů. Je sladká. Je opojná. Je tak strašně...

strašně...

hnusná...

Mrtvola ještě chvíli stojí na místě, slabě se zachvěje, jak tělem proběhne poslední třepotavý záblesk života. A pak oči skelnatí a hledí tam, kam nikdo jiný nedohlédne. Tělo se sesunulo Aldrikovi k nohám.

Setru si z tváře krev, která mi nepatří, rozmazala se mi po tváři, ale já se směju. Směju se...

A smrt, ta děvka v černé kápi, ta, která odvádí, ta stojí opodál a mizí ve stínech. Pro dnešek...